

Снимко Јово МАМУЛА

ДРУГИ ЦЕНТАР ЗА ОБУКУ У ПАНЧЕВУ

ПОЛИГОН ВОЈНИЧКОГ ОПИСМЕЊАВАЊА

Висок ниво оспособљености и рутине у извршавању основних војничких радњи један је од најважнијих предуслова за успешан наставак војничке обуке и извршавање војничких задатака, истичу у панчевачкој „регрутској школи“

Н еколико догађаја из војничких дана остаје нам заувек у сећању. Прво буђење у војничком кревету, први додир с оружјем, најчешће с полуаутоматском пушком, прво пожарство и прва стража, поготову ако нам је запала ноћу, у „глуво доба“, прва узбуна... И, наравно, бацање бомбе, оне праве, бојне.

Нема војника који не памти тренутак када је узео бомбу у руке и, на знак старешине у рову поред себе, повукао осигурач, избројао оне чувене четири секунде, високо замахнуо и хитнуо је далеко испред себе, у замишљени циљ. Искусни официри и подофицири, посебно они који су обучили генерације војника, добро знају да бацање бомбе није нимало безазлен доживљај у првом периоду војничког оспособљавања. Иако су пре одласка на полигон и самог бацања бојне бомбе ту вештину увежбавали са школским бомбама, или само с упаљачима, ма колико пута имитирали поступак бацања с дрвеним куглама, може се догодити да војницима у рову, у критичном тренутку,

задрхти рука и бомба остане у њој и после наредбе „Бомбу баци!“ Та опасност не може се искључити, иако се дешава изузетно ретко.

■ ПРАКСА

Управо зато бацање бомбе спада у ред оних радњи, током којих и војницима и њиховим командирима адреналин достиже неслушене границе. У то смо имали прилику да се уверимо, недавно, на обуци војника најмлађе, децембарске генерације, који су, при крају прве фазе првог периода обучавања, из панчевачког Центра за обуку дошли у Бубањ поток, да покажу прецизност у бацању бомбе. И нису се обрुकали. Иза њих су већ гађања из полуаутоматске пушке, сати и сати стројне обуке, маршеви, узбуне, страже, пожарства. Слободно се може рећи да су у потребној мери савладали основне, индивидуалне војничке вештине. Научили су да гађају, да бацају бомбу, да се војнички понашају. За месец и по дана, колико су провели у војничкој средини и више него довољно да с пуно оптимизма крену у прекоманду, у специјалистичке центре у којима настављају стручну, родовску обуку.

– Планом и програмом обуке предвиђено је да војници, током првих шест недеља војног рока, практично савладају најосновније, индивидуалне, војничке вештине, које ће им помоћи да у другој фази обуке, у специјалистичким центрима, лакше издрже напоре стручно-специјалистичког оспособљавања, у складу са ВЕС-ом који добију – каже командант Другог центра за обуку пуковник Жељко Чобић.

– Од формирања нашег Центра овде су обучене око две и по хиљаде војника. Ово је пета класа регрута која се оспособљава по осавремењеном Плану и програму обуке. Ради се и пре и после подне, посла је много, војника исто тако, имамо довољно и старешина, тако да све наменске задатке извршавамо без великих потешкоћа, у складу с очекивањима. То показују и резултати које наши војници постижу на гађањима.

Пуковник Чобић је на челу панчевачког Центра за обуку од његовог формирања, средином новембра 2006. године. Искусан командир и командант задовољан је условима живота и рада у јужнобанатском привредном и политичком центру, какав је општина Панчево. После окончања организацијско-формацијских промена у Војсци Србије, Панчево се, с правом, сматра и једним од значајнијих гарнизона у Србији. Касарна „Стевица Јовановић“, у којој се налази Други центар за обуку, одавно се убраја у ред најопремљенијих, елитних, војних објеката. У њој је некада била смештена моћна оклопно-механизована бригада, па део Војне ака-

РАТНЕ ИГРЕ ШТАБНИХ ОФИЦИРА

Усавршавање штабних официра реализује се у неколико фаза, популарно названих „седам корака до успешног штабног официра“. Од уводних смерница за рад, којима курс почиње, па до завршне штабне вежбе, којом се практично проверава научно, припадници команди увежбавају и усавршавају начин саопштавања командантових замисли, издавање наредби, одобрење захтева за критичним информацијама...

И наредни кораци су строго формализовани. Током развоја курса учесници упоређују могуће алтернативе акције, оцењују стечена знања и искуства, да би, на крају, по одобрењу планиране операције, кренули у извршавање одлуке и израду борбених докумената.

демије, а својевремено су ту били стационирани и први страни војници на нашој територији, „плави шлемови“ Уједињених нација. Поред тога, у Панчеву се налази и један од четири преостала дома Војске Србије, у том граду је и команда Специјалне бригаде, па инжењеријски батаљон ПВО... Све то представља најбољи доказ да Панчево у војном смислу остаје веома значајна средина у којој ће припадницима Војске сваког дана бити све боље.

– Наш Центар располаже веома опремљеним кабинетима за специјалистичку обуку. Имамо квалитетне и модерне тренажере, спортске терене за све врсте спортова, близу нам је полигон за пешадијску и противоклопну обуку, ту су и стрелишта... О томе сведоче и жеље великог броја наших војника да, после истека првог дела обуке, остану у Панчеву, да не иду у прекоманду. Нажалост, ту жељу можемо да испунимо само некима од њих. После основне, индивидуалне обуке, која траје месец и по дана, у Центру остају војници

са ВЕС-ом стрелца, које оспособљавамо још шест недеља, овде у касарни, где имамо све услове за тактичку обуку појединца и одељења.

После тога и они одлазе у оперативне јединице, где се реализује друга фаза обуке у трајању од три месеца – истиче пуковник Чобић.

■ ОБУКА У СЕДАМ КОРАКА

И док се војници, после успешне провере у бацању бомбе на циљ, враћају из Бубањ потока у Панчево, о њиховој обуци прича командир чете за обуку капетан прве класе Саша Фибишан. За десет година „рада с војском“ оспособио је четрдесет класа војника. Учитељи би рекли да је „војнички описменио“ четрдесет разреда. Резултат вредан поштовања, који му даје за пра-

во да оцени квалитет актуелне обуке и могућност остваривања пројективних циљева.

– Уз много рада свих нас, посебно непосредних извођача обуке, испуњавамо оно што се од нас тражи. Ипак је данас другачије него раније. На обуци више немамо само десетак војника. Напротив, сада знамо шта и зашто радимо, кога учимо. Има довољно војника, довољно командира. Опремљени смо одговарајућим средствима за обуку. Право је задовољство радити, кад знамо да обуци свакодневно присуствује на десетине војника. Већ трећа класа регрута на одслужење војног рока долази у већем броју од предвиђеног.

Одзив у војску је заиста добар. Управо обучавамо пету класу војника по иновираним плану интензивне обуке. Радимо и пре и после подне. Увек је све боље и боље. Циљ сваке новине у оспособљавању јесте лакше остваривање предвиђених обавеза и планираних задатака. У таквим условима ништа нам није тешко. Посебно ако узмемо у обзир да овде, у Центру, од нас војници уче прве војничке кораке. Овде науче прве вештине у стројној

ВОЈНИК СА СЕРТИФИКАТОМ

Већ од септембра наши војници ће, после првог периода прве фазе обучавања, негде пред одлазак у прекоманду, стечено знање демонстрирати пред комисијом, која ће им, за показано војничко умеће, издавати сертификат. Предвиђено је да војници, током шест недеља основног војничког обучавања, стекну неопходну рутину у извођењу појединачних тактичких радњи, попут коришћења ватреног оружја, кретања на терену и бацања бомбе. Све остало, односно основна специјалистичка знања, уз тактичку обуку одељења и вода, савлађиваће у специјалистичким центрима за обуку и у другом делу војног рока.

обуци, добију прве војничке задатке, узму оружје у руке, суоче се са обавезама и одговорностима о којима до сада нису ни размислијали – каже капетан Фибишан.

С њим се слаже и водник прве класе Танаско Томић, који свакодневно обучава десетак војника. Наводећи лични пример као најделотворнији начин оспособљавања, водник Томић напомиње да се не боји ниједног изазова.

– Све што захтевам од војника, најпре урадим сам. Покажем им оно што треба, не либећи се да по стоти пут залегнем, да нанишаним, да газим стројни корак... С њима сам и на полигону с пешадијским препрекама. Свакодневни изазови и чине наш позив једним од занимљивијих. Не бих могао у овим годинама да радим у канцеларији пуно радно време. Радије ћу на полигон, и по снегу и по киши, и по блату, као данас. Такав је наш посао, што смо више с војницима, што више делимо њихове бриге и тешкоће, лакше преброде прве дане војног рока, које чине баш код нас и са нама, у овом Центру – каже он.

Поред најмлађих војника на одслужењу војног рока, у Другом центру за обуку реализује се и оспособљавање официра и подофицира, припадника команди. Ти курсеви, познатији као „обука у седам корака“, обухватају усавршавање штабних официра, чију крону представља командно-штабна вежба, у којој официри треба да покажу одређени ниво способности, иницијативе, креативности, флексибилности и расуђивања, неопходан за извршавање формацијских дужности. Истичући да успешан штабни официр често мора да буде за корак испред својих колега у јединици, потпуковник Стево Радојичкић, заменик команданта, прецизира:

– Штабни официри су менаџери, оспособљени за тимски рад, сврсисходно комуницирање и ефикасно командовање. Свако од нас је, на извршан начин и портпарол своје јединице, њен најефикаснији промотер и рекламни агент. Оно што чини срж официрског позива – лојалност која се подразумева, стиче се и оснажује искуством, свакодневним усавршавањем и несобичним напорима да многобројне задатке извршимо на најбољи начин. Да бисмо то и остварили, радимо целог дана, и пре и после подне, викендом, па и празником. Војни позив је такав, специфичан. Веома значајан део те професије јесте и обука војника, коју реализујемо управо овде, у Центру – каже потпуковник Радојичкић. ■

Душан ГЛИШИЋ

